

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Ἐυριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 47

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
ΕΠΙ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ ἥλιος, καθὼς ἀνέδινεν ἀπὸ τὴν ὀρίζοντα ὅπου ἦσαν σκορπισμένοι ἄτμοι ἀποσυνηρημένοι, — αὐτὴ ἡ λέξις εἰκονίζει τὸ πρᾶγμα, — δὲν προήγγελλε σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιράς. Ἐφαίνετο ἅπ' ἐναντίας, οἷοι ὁ ἄνεμος, καθὼς ἔπνευεν ἀπὸ τὰ δυτικὰ, ἔμελλε νὰ γίνῃ σφοδρότερος.

Πρὸς ἐπίμετρον, τὰ νέφη ἐκίνα δὲν ἤργησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ζενίθ, καὶ βεβηλίως ὁ οὐρανὸς θὰ ἔμενε σκεπασμένος ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἰσως μάλιστ' ἂν ἐβρεχε. Καὶ ἀποτέλεσμα τῆς βροχῆς θὰ ἦτο νὰ μετρισθῇ ὁ ἄνεμος, ἐκτός ἂν ἤρχιζαν δυνατεὲς σπῆλι ἀέδες, — αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἐφθεβετο ὁ Οὐίλ Μιτζ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μετὴν λοξοδρομίαν ἕως τὸ βράδυ, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ πλησιάσῃ ὁ «Γοργὸς» πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀντιλλῶν, παρὰ ὀλίγον μόνον. Νέα λοιπὸν ἀγγοπορία, καὶ ἦτο ἀγνωστον πόσον ἡδύνατο νὰ διαρκέσῃ καὶ αὐτὴ. Τί κρῖμα νὰ μὴν γρατήσῃ ὁ ἀνατολιτικὸς ἄνεμος; εἰσοσιτέσσαρς ὥρας ἀκόμη!

Ὅταν τὸ πλοῖον ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Βερβάδος με κυβερνήτην τὸν Χάρρην Μάρκλ, οἱ ἐτησίαί ἐπεβράδυναν ἀρκετὰ τὸν δρόμον του. Ἄν δὲν συνέβηεν ἐκείνη ἡ βροχὴ, τώρα θὰ εὕρισκετο ἄλλα ἑκατὸν μίλια ἀνοικτότερα εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Τώρα, πάλιν οἱ ἐνονεῖσι ἄνεμοι τὸ ἐκαμναν νὰ λοξοδρομήσῃ διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας...

Κατὰ τὰς 11 πρῶν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδίων ἐπλησίασε τὸν Οὐίλ Μιτζ, καὶ τον-ἠρώτησε: — Τίποτε νεώτερον;...

Ἡ ἐργασία τῆς σειροδετήσεως ἤρχισε. (Σελ. 371, στήλ. α').

506-508. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.
1.—ἩΚέρκυρα εὕρεται εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.
2.—Ἄλλ' ἢ Σιλιαθὸς εἶνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3.—Ἀμφοτέρω τὰ πελάγη εἶνε συνήθως γαληνεῖα.

509. Μαγικὸν γράμμα μετ' ἀριθμητικῆς διὰ λέξεων.
Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν ἀριθμητικὴν διὰ λέξεων, ἥτοι: Ἡ δευτέρα λέξις θάραιρηται ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἡ τετάρτη ἀπὸ τὴν τρίτην ἢ δὲ πῆμπτῆθ εἶνε τὸ ἄριστον τῶν δύο ὑπολοίπων: Μελένη, Ἔμμα, Πρόδικος, ἄρπα, ἀδικον.

510. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ὄνομα ζώου:
1. Πηλὸν ὑδροβίων. 2. Φυτὸν κοινότατον. 3. Ὀρος τῆς Τουρκίας. 4. Ἐξήγη τῶν Ἀθηναίων. 5. Μέρος τοῦ σώματος. 6. Ἀστερισμὸς. 7. Ὦλη ἐκρηκτικῆ.

511. Φωνηεντάλιπον μετ' ἑλληποσυμφώνου
μ-ο-σεω-σ-ω-ζ-ου
Ἐστὴν ὑποθετικὸν τῆς Θεμίστης
512. Γρόφος.

Ῥγάτης ποιεῖ ροιζ εἶνα
ἔχει εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα
ἔα εἶνα

ΔΥΣΕΙΣ

382. Ἀντιγόνη (ἀντι γόνυ.) — 383. Ἀθουσιανὴ (α. θί, σί, νί, α.) ἢ Αἰθιοπία (Ε, θί ο, πί, α.) — 384. Ρώμη, ρώμη, ρώμη — 385. Πήλιον.

386. ΣΕΡΙΦΟΣ 387. ΠΛΑΤΩΝ
ΣΙΚΙΝΟΣ (Πηλός, Δαῦρα,
ΜΥΚΙΝΟΣ Ἀετός, Τόνος, Ὁ-
ΤΕΝΕΔΟΣ ὄν, Νέμα.) — 388.
ΣΑΛΑΜΙΣ Το φάρι γλῶσσα.
ΚΙΜΩΛΟΣ — 389. ΣΑΡΩΝΙ-
ΑΜΟΡΓΟΣ ΚΟΣ (ΘίΣος, Σα-
λαμίς, Ἀμοργός, Κίμωλος, Τήνος, Σικίνος,
Κέρκυρα, Μύκονος, Κόσος.) — 390. Οὐκ
ἔστι περὶ θεοῦ θεοτέρου ἀνθρώπου βουλευταί-
το ἂν ἡ περὶ πατρίδος. — 391 Ἐγγνώμων γίνου
(εἰ-γνώμων-Γῆν-οῦ.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λῆπτα 10, διὰ τὸ τοῦ συνδρομητῆρος
λεπτά 6 μόνον. Ἐλαφροτέρως 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγωτέρας τῶν 10 πληρονοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
Τῷ Κυριάρχῳ τῆς Θαλάσσης.
Διευθυνσις: Γεράσιμον Καραουλάνην, ὁδὸς
Κολοκυνθοῦ; 26, Ἀθήνας. — Ἀπόγονος τοῦ
Νέστορος. (Δ, 138)

Ἐχομαι μέχρι 1ης Δεκεμβρίου ἐπὶ εἰκονο-
γραφημένων δελταρίων ἀπαντήσεις εἰς τὴν
ἐρώτησιν «τί εἶνε ἄνθρωπος». Τὴν καλλιτέραν
ἀπάντησιν θὰ βραβεύσω δι' 100 εἰκονογραφη-
μένων δελταρίων, τὸ δὲ ὠραιότερον δελτάριον
δι' ἑνὸς τόμου διηγημάτων Ξενοποῦλου (Φαί-
δωνος). Προτιμῶ τοπογραφίας. Τὰς ἀπαντήσεις
θὰ κρίνῃ ἐπιτροπὴ. — Ὦχος Δ. Ἰακρινίδης, Ἰπ-
ποκράτους, 6—Α, Ἀθήναι. (Δ, 139)

([E] χάρω διὰ τὸν προδιδομένον σου αἰ λῦσεις
σου ἐλήθησαν ἐμπροσθέν μου.) Νεκροφόλακα.
Ἀκτινοβόλον ἄστρον, Ὁχθρὸν Ἀμάραντον
(λοιπὸν, γράφε μου συχνά) Λευκὸν Ἴον (εὐ-
χαριστῶ καὶ διὰ τὸ ξεπλῶμα.) Μικρὰν
Συμφορὰν (πῶς δὲαν ἔρξεται ἡ Δευτέρα καὶ
λείπῃ ἡ Διάπλασις, τῆς φαίνεται θεὸς λείπει τὸ
πρῶτον ἀπὸ τὸ τραπέζι!) Γαλῆν τῆς Ἀρχούρας
([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Κρεδὴν
([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, πού μου ἔγραψ-
ες; ἀπὸ τὴν Τῆρον ἐλησμένησα νὰ το γράψω
πρόχθεσι.) Ἑλληνοπαῖδα (καλῶς ἦλθες εἰς τὰς
Ἀθήνας; πότε λοιπὸν θίσις ἰδοῖ;) Ὁραίαν Ἀ-
μαλῶνα ([E] τώρα περιμένω γράμμα σου καὶ
ἀπὸ τὸ Vichy) Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός (τὸ
ὅποιον πηγάζει εἰς τὴν Καρδίτσα, καὶ ἐπιθυ-
μεῖ πολύ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐκεῖ φίλους μου)
Ἄγγελον τῆς Χαράς (ἔστειλε εὐχαριστῶ δι-
ὄνα γράψεις.) Ἄγγελον τοῦ Ἀνακαυοῦ, κάθε
τετράδιον πρῖπει: νὰ ἔχῃ μέσα τὸ ὀρισμένον
γραμματισμόν, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρα-
τῶ τέτοιους μικρολογισμούς;) Ἐσπερίαν
Ἀῤῥαν ([E] ἡ ὅποις ἐκατείδευσεν εἰς Βῆλον
καὶ Ἀδρίαν κ' ἔγνωσεν ἐκεῖ τὴν Δωρῆα
Παρθένον καὶ ἄλλας φίλας μου δι' αὐτὸν ἄρ-
γάτε καὶ νὰ μου γράψῃ) Νηγεμίαν (μὴν ἐνο-
χλῶσαι διὰ τόσον μικρὰ πρᾶγματα καὶ μὴν ἀμ-
φιβάλλῃ περὶ τῆς ἀγῆνης μου) Φρῶ Διάβολον
(τὰ διεθίβασα) εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ τρίτον σου
ξεπλῶμα) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας ([EE]
διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Κυριακῆς) Ἄγ-
γελον τῆς Ἐρήνης ([E] ὠραία ἡ ἐπιστολή
σου βραβείον ἔστειλε) Ἄρναν Ι. Λαμπίρη
(καλῶς ἦλθες) Περιβόλι τῆς Καρδίας (ἔχει
κλῶδος) Ναυαϊκῶν (ὁφέλεις δρ. 1.15) Θετα-
λομάγη, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀ-
κτωβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου
Ὁ γάτος τῶν λέξεων ἐπὶ τοῦ ὀνόμα δὲν νὰ γράφωσι
τὰς λύσεις τὰν οἱ διαφέρουσιν, πῶς εἶναι
τῷ Γεωργίῳ καὶ εἰς φακίλλης, ἢν ἴσασιν
περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμὴ ε φρ. 1.

500. Λεξιγρίφος.
Τὸ πρῶτον μου χειρὸν ἐπὶ τὸ ζωγράφει,
Τὸ δεύτερον μου γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς.
Καὶ μετὰ τὰ δύο αὐτὰ καὶ μὴ ἀ ἐγγράφη
Μίᾶς βραδύτητος τῆσθα ὀμηρικῆς.

501. Στοιχειδύγριφος.
Ὅταν ἔχω τὸ κεφάλι
Στὰς ἀκτὲς πλησίον κεῖμαι
Κι' ἂν αὐτὸ μου λείψῃ πάλι,
Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον εἶμαι.

502. Μεταγραμματισμός.
Ἐνὸς σοφοῦ ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ἔκφοξ τὸ κεφάλι.
Μ' ἀμίσως μετανήθη καὶ ἄλλο τοῦ κολλῶ...
Κ' ἔφω ἐγὼ ἐπερίμενα σοφός νὰ γίνῃ πάλι.
Ἐνα ποῦλι ἐπέταξε — τὰ κοῦμα καὶ γελάδι.

503. Γονία.
+ * * * * * = Πλανήτης
* + * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλ.
* * + * * * * = Νῆτος τῆς Εὐρώπ.
* * * + * * * * = Ἀρχαίβρασιςσα
* * + * * * * = Φυτὸν.
* + * * * * * = Συγγρ. Ἡγεμών.
+ * * * * * = Νῆτος τῆς Ἑλλ.

504-505. Μεταμορφώσεις.
1.— Ὁ αἰὼν διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἔτος.
2.— Τὸ ἔτος διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μῆν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ-
λάξουν: ὁ Πρίγκιψ Τζάλμας μετὰ τὸ Κί-
τρινον Ντόμινο, Ζουλίκαν καὶ Ἀργυρῶν
Πανόβλητον — ἡ Ἀλκυονίς μετὰ τὸ Δὸ Ρέ-Μι,
Ἀρδὸν Χάπ, Μενελίκ, Κυρία Τρίγυ-Τρά-
γα καὶ Λούπιγκ δι' Λούπ — τὸ Σπασμένο
Φανάρι μετὰ τὴν Ροδοδάκτυλον Ἡδὴ, Ἀκακίαν,
Ἀδραν τῆς Ἀναίσεως καὶ Ἀγκυραν τῆς Σω-
τηρίας — ἡ Νῆσος τῶν Σειρήνων μετὰ τὸν
Λυλὸν Διάβολον, Ἀόσος Φοινίκων, Ἀνθοῦ-
σαν Νεότητα, Μαγευμένη Ἀκροθαλασσίαν,
Ἄστρον Ἀράπην καὶ Τρολλῆν Ψυχῆν —
ὁ Βάσκος δὲ Γάμας μετὰ τὴν Βοσκοπούλαν
τοῦ Μικροῦ Ἄλμου, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηναίς,
Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Ναυαϊκῶν καὶ Κε-
κρυαίαν Ἀρσακίδα — ὁ Μέλλον Διπλο-
μάτης μετὰ τὴν Ρέαν Σιλβίαν, Γαλῆν τῆς
Ἀρχούρας, Λατάνιαν, Γλυκείαν Ἑλιδα καὶ
Σπασμένο Φανάρι — τὸ Ἄνθος Ἑλιθὸς
μετὰ τὸν Χειμώνανθρον, Ὀπτασίαν τοῦ Παρα-
δέισου καὶ Νεαδὸν Ἡλεκτρολόγην — ἡ Κο-
ρία μετὰ τὰς Καμελίαν μετὰ τὴν Γαλῆν τῆς Ἀρ-
κούρας, Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας, Κυρία
Σκαφολόστον, Σερειάναν τοῦ Σοῦμπερ
καὶ Ἀγγλῆν ἐν Ζόφω — Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία
μετὰ τὴν Χλόην, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Ὀνει-
ροπόλον Ψυχῆν, Πάντα Γελοσιὴν καὶ Κο-
λυμβητὴν τοῦ Καρτεσίον — ἡ Ὀχρᾶ Ἀκτίς
μετὰ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Μαδρον Ἀετὸν,
Ναυαϊκῶν, Ἄγγελον τῆς Νίκης καὶ Ἄγγε-
λον τῆς Εὐτυχίας — ἡ Ἰδιοτρόπος Νεῦνις
μετὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Διακριθεῖ-
σαν Ἀρσακίδα, Λαμπρόν Κιθαροδόν, Μι-
πέ-Πῆ καὶ Φρᾶ-Διάβολον — ὁ Ἄγγελος τοῦ
Ἀνακαυοῦ μετὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος,
Κυανόλεσκον Σημαίαν, Μικρὰν Βιολιστριαν,
Ἀργυρῶν Πανόβλητον καὶ Λούπιγκ δι' Λούπ —
ἡ Φαρσοῦλα μετὰ τὴν Κάκιαν, Κρεδὴν,
Διονυσιάδα Πηγῆν, Ἄνθος Ἀλόης καὶ Ἀθ-
ροαν τοῦ Ζαπτείου — ἡ Μαγευμένη Ἀκρο-
θαλασσὴ μετὰ τὸν Μέλλοντα Διπλωματην,
Διακριθεῖσαν Ἀρσακίδα, Βαρναλγόσαν
Ὀρφανήν, Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός καὶ
Ἑλληνα Ἀθλητὴν — ἡ Ἐσπερία Ἀῤῥα μετὰ
τὴν Βαρναλγόσαν Ὀρφαλήν. Ροδοδάκτυ-
λον Ἡδὴ, Ζδ-Ζδ, Κάκιαν καὶ Μαρίαν Ἀντου-
ανέτταν — ὁ Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης μετὰ
τὴν Φαρσοῦλαν, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ
Σουλοῦ, Ἄγγελον τῆς Νίκης, Ἀγκυραν τῆς
Σωτηρίας καὶ Πετραμένον — ἡ Ναυαϊκῶ
μετὰ τὴν Ἀγγλῆν ἐν Ζόφω, Κυρία μετὰ τὰς Κα-
μελίαν, Κίτρινον Ντόμινο, Ἡλεκτρολόγην
Σπινθηρα καὶ Ἄστέρα τοῦ Βέγα — ὁ Μικρὸς
Νάναρχος μετὰ τὸν Φρᾶ-Διάβολον, Πικραμέ-
νην Καρδοῦλαν, Ρεβάζουσαν Καρδίαν καὶ
Βαρναλγόσαν Ὀρφανήν — ὁ Σθερελαΐδας
μετὰ τὸ Φῶς τῆς Νυκτός, Βαρναλγόσαν Ὀρ-
φανήν καὶ Γλυκείαν Καρδίαν — ἡ Σερειά-
τα τοῦ Σοῦμπερ μετὰ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητὴν,
Διονυσιάδα Πηγῆν, Ἀκτινοβόλον Ἄστρον
καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — τὸ Θερινόν Ὀνειρον
μετὰ τὴν Ἀγορτικὴν Χάριν, Ὀνειροπόλον
Ψυχῆν καὶ Δουκόσαν τῶν Σαλῶνων — ἡ
Ὀπτασία Παραδέισου μετὰ τὸν Νυκτοσόρακα,
Τριπόλεμον, Χιακὸν Ἀνεμον, Χιακὸν Κρί-
νον καὶ Νύμφην τῆς Προπορτίδος

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Πρίγκιπα Τζάλμας (μετὰ τὸ καινούργιον
σπίτι.) Προμηθεῖα Δεσμώτην ([E] τώρα ἐλπίζω
νὰ μου γράψῃς τακτικὰ ἔπεινος εἰς ἓνα
Διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὅποιον λαμβάνεις μέρος
διὰ πρώτην φοράν, εἶνε κατὰ τὴν) Νῆσον τῶν
Σειρήνων, Ἀδραν τῆς Ἀναίσεως (ἔστειλε ἐκ
νέου) Πύργον τῆς Πέτρας (βεβαίως ὅταν ὁ
Σύλλογός σας ἐγγράψῃ ἄπορα, ἢ ἐγγράψῃ θὰ
λογαριασθῇ ὡς ξεπλῶμα.) Γλυκείαν Ἑλι-
δα, Παπαρούναν τῶν Ἀγγῶν ([E] φαντάζο-
μαι τὸν τρόπον σου μετὰ τὸ ἐπιστόδιον ἐκείνο,
τὸ ὅποιον τόσον ὠραία περιγράφεις; ὅχι, αἱ περὶ
ὁν ἐρωτῆς δὲν εἶνε συνδρομητρία) Γαλαζίαν

τον κόπον, αφού θα ήσαν ήνεργασμένα να μάχου ο υβράροσιν ήμέραν και νύκτα...

Κατά τας επτά. ο κ. Πάττερσων ένεφανίσθη επάνω εις το κατάστρωμα. Έπλησίασε τον Ούιλ Μιτζ και του έσφιξε το χέρι.

— Δέν έράνη άκόμη ή ξηρά;... ή-ρώτησεν.

— Όχι άκόμη, κύριε Πάττερσων.

— Εύρίσκεται πάντοτε προς εκείνο το μέρος;... έπρόσθεσε δεικνύων την δύση.

— Πάντοτε. Έπρεπον ο κ. Πάττερσων να μείνη ευχαριστημένος με αύτην την κληρονομαστικήν απάντησιν.

Έν τούτοις ή ύπερξημμένη φαντασία του τον έκαμνε να διαβλέπη επικινδύνους άργοπορίας. Άν το πλοϊον δέν καϊώρθονε να πλησιάση την Βαρβάδος ή οϊανδήποτε άλλην νήσον της Άντιλίας, άν παρσίπτετο προς τον άνοικτόν άκεκόνον, άν έπιπνε έξζφνη καμμία άνεμοζάλη, τί θα εγίνετο χωρίς πληρωμά και χωρίς ναύτας;...

Ο δυστυχισμένος άνθρωπος έβλεπεν ήδη ότι άρμένιζεν εις τά άπώτατα όρια του Άτλαντικού, ότι έπερτεν έξω εις κάποιαν έρημον παραλία της Άφρικής, ότι έμενεν εκεί έγκαταλελειμμένος επί μήνας, επί έτη, ίσως, όλόκληρα! Και τότε, ή κυρία Πάττερσων, έχουσα όλα τά δίκαια να ύποθέτη ότι έχρηρευ, θά τον έκλιπε πρώτα, όπως τω ή μοζε, και έπειτα θά...

Μάλιστα! αυταί αι άπαίσιαι σκέψεις ήρχοντο εις το πνεύμα του, και ούτε ο Όράτιος ούτε ο Όμηρος ήσαν ίκανοί να τον παραρηγόρησιν! Δέν είχεν όρεξιν ούτε καν να άσχηληθη εις την έρμηνείαν του περιήμμου εκίνου έλληνικου στίχου που του είπεν ο Τωνής Ρενώ.

Έπέρχτε το πρωί, χωρίς δίλου να μεταβληθη ή διεύθυνσις του άνέμου. Κατά το μεσημέρι, ο Ούιλ Μιτζ απέφασκε να ξαναπήρη την βόλταν. Άλλά τά κύματα ήσαν μεγάλη, και ο «Γοργός», μη κατορθώσας να στρέψη στα όρτσα, ήναγκάσθη να πάρη την βόλτα ποδιστά.

Αφού έτακτοπήσαν την ιστορορίαν, ο Ούιλ Μιτζ, εξημελισμένος από την κόπασιν, εξηπλώθη εις το κάσαστρο κοντά εις την πυξιδιθήκη, ενώ ο Λουδοβίκος Κλωδιών έρατούσε το οϊακοστρίβιον.

Είχε κοιμηθη μίαν ώραν, όταν τον εξύπνησαν φωνά από την πλώραν, όπου ο Ρογήρος Χινσδαίλ και ο Άξελ Βίκμπορν έφύλατον σκοποϊ κοντά εις την κίθοδον του ύποστρώματος.

— Πλοϊον... πλοϊον!... έπανελάμβανεν ο νεκρός Δινός, δεικνύων με το χέρι του προς την άνατολήν.

Ο Ούιλ Μιτζ ώρμησε προς την έπιτίδα της δεξιάς άγκύρας.

Προχρηματικώς, έν σκάφος έφαινετο προς το μέρος εκίνου. Έπλεε προς την ίδίαν διεύθυνσιν, όπου και ο «Γοργός» εκείνην την στιγμήν. Ήτο άτυμόπλοϊον, και δέν έφαινετο άκόμη παρ ά μόνον ο καπνός του. Έπροχωρούσε ταχύτατα και το σκάφος του δέν ήργησε να φανη εις την γραμμήν του όρίζοντος. Από τας δύο καπνοδόχους του εξέχρητο μακρύς καπνός, και έφαινετο ότι έσπρωχνε φωτιές.

Φητάζεσθε πλέον την συγκίνησιν των νεαρών έπιβητών, όσον έπλησίαζεν εκείνο το σκάφος. Δέν ήτο ίσως μακράν ή λύσις της καταστάσεως εκείνης, την όποιαν τόσον σιχαρός είχεν έπιδινώση ή έπίμονος πράτασις τών ένατιών άνέμων.

Όλα τά τηλεσκοπικ έστυλώθησαν προς το άτυμόπλοϊον, διά να μη χάσουν ούτε μία κίνησιν του.

Ο Ούιλ Μιτζ έφρόνιζε πρδ παιτός να εξαιριώσθη πρδ ποίνω ώριμένως διεύθυνσιν έπλεε το άτυμόπλοϊον. Είδεν ότι, άν έκρατούσε την ίδίαν πορείαν, δέν ήτο δυνατόν να δικταυρώση την πλευσιν του «Γοργου» και θα έπερνούσε τούλάχιστον τέσσαρα μίλια μακράν. Απεφάσισε λοιπόν να πάγη χυτά, διά να δικταυρώση την πλευσιν του άτυμόπλοϊου άρκετά πλησίον ώστε να φανούν τά σήματα. Έισερόλησαν λοιπόν τας κεραϊάς των δύο δολιώνων και του άκντιού, έλακάρησαν τες σκότες του έπιδρόμου και των φλόκων, και ο «Γοργός» έπόδισεν άρκετούς άνεμορρόμους.

Μετα ήμισίαν ώρα, το άτυμόπλοϊον δέν ήτο παρ ά τρία μόνον μίλια μακράν. Ήτο κατά το φαινόμενον ύπερωκεάνειον άγγλικόν ή γαλλικόν, όπως έδεικνυαν το σχήμα του και αι διαστάσεις του. Άν δέν ώρταόριζε ν' αλλάξη πορείαν, εύκολον θα ήτο να συνεννοηθούν τά δύο πλοϊα με τά σήματα.

Κατά διαταγήν του Μιτζ, ο Τωνής Ρενώ ύψωτεν εις την κορυφήν του άκντιού ιστιού το πλοηγικόν, δηλαδή έν σήμα λευκόν και κυαιού, το όποιο κάμνει το πλοϊον, όταν ζητη να όμιλήθη πρδ άλλο πλοϊον. Συγχρότως ή βρειανική σημαία εξεδιπλώνετο εις το άκρον του κέρματος του έπιδρόμου.

Έπίσασεν άκόμη ένα τέταρτον της ώρας. Ο «Γοργός», άρμενίζων πρδμα τότε, δέν ήμπορούσε να κάμη τίποτε περισσότερον δια να πλησιάη το άτυμόπλοϊον, το όποϊον έμενεν εις άπόστασιν τριών μιλίων προς βορράν. Όταν είδεν ότι δέν έλάμβαναν απάντησιν εις τά σήματα των, ο Ρογήρος Χινσδαίλ και ο Λουδοβίκος Κλωδιών έπήγαν ν' έπήγαν δύο τουφέκια από την όπισθήκην της τρηπεζαρίας. Έπυροβόλησαν πολλές φορές. Άλλά αφού ο άνεμος έπνεεν έναντίος, ήτο άρά γε πιθανόν να άκου-

σθούν οι συνεχείς πυροβολισμοί των;

Και εις δέ, άμφιβάλλει ότι ο Χάρρης Μάρσιελ, ο Τζών Κάροπεντερ και οι άλλοι περιτριτά είχαν έννοήσθη τί συνέβαινε. Η πλευσίς του τριόστιου είχεν αλλάξη, και τώρα πλέον έσάλευεν έπανω στα κύματα, διότι έστηρίζετο με την μπατανα, όπως όταν άρμένιζε στη μπιόρινα. Και έπειτα, τί έσήμαιναν αυτοί οι πυροβολισμοί;

Κάποιον πλοϊον ήτο βεβίως εκεί κοντά, και ο «Γοργός» εξητούσε να του κάμη σήματα.

Ένόμισαν εκείνοι οι κακούργοι ότι ήσαν χαμίνιοι πλέον, και έδιπλασίωσαν τας προσπάθειάς των διά να έξουν από το κύτος Σπρόδράτα κτυπήματα άντηχηταν επάνω εις τά τοιχώματα του ύποστρώματος και εις τά καπάκια του καταστρώματος. Τά συνώδεικν λυσσιλέα ύβριλάσματα. Άλλά ο Ούιλ Μιτζ ήτο άποφασισμένος να τινάξη με το ρεβόλβερ τά μυαλά του πρώτου που θ' άνέβαινε.

Δυστυχώς δέν έβρήθητε κχι τότε ή τύχη τούς έπιβάτας του «Γοργου». Ούτε τά σήματα των είδεν, ούτε τούς πυροβολισμούς των ήκουσαν από το άτυμόπλοϊον, το όποϊον, μετά ήμισίαν ώραν, άπομακρυνθέν πέντε ή έξ μίλια, έχάνετο εις τον όρίζοντα.

Έκμη λοιπόν στα όρτσα ο Ούιλ Μιτζ και έπήρε πάλιν την βόλταν διευθυνόμενος προς τα νοτιοδυτικά.

Όλον το άπόγευμα, ο «Γοργός» εξηκολούθησε την λοξοδρομίαν, αλλά όλίγον έπροχώρησε προς τά δυτικά. Η ύψις του ούραου δέν ήτο διόλου έθαρρυντική. Τά σύννεφα έπυκνόνοντο εις την δύστην, ο άνεμος εγίνετο σφοδρότερος και ή θάλασσα κυματωδιστέρη, ενώ τά κύματα είχαν άρχισι να σπάζουν και να κλιώνωνται επάνω εις το κάμπονι της πρώρας. Άν δέν έπήρχετο διαλείψις του άνέμου, άδύνατον θα ήτο να κρατήση το πλοϊον το άρμένιμα στην μπουρίνα, εκίως αν ώλιγότευεν ή ιστιοφορία του. Δι' αυτό ο Ούιλ Μιτζ ήτο περισσότερον άνήσυχος, αν και έπροσπαθούσε να κρύπη την άνησυχίαν του. Άλλά ο Λουδοβίκος Κλωδιών και ο Ρογήρος Χινσδαίλ, οι σοβαρότεροι από όλους, ήσθάνοντο πολύ καλά τί συνέβαινε μέσα του. Όταν τον εκύταζαν και τον έρωτούσαν με τά μίτια, ο Ούιλ Μιτζ έγύριζεν άλλοθι το κεφάλι.

Προεδιέπετο κκχ ή νύκτα. Ήτο άνάγκη να σειροδετήσουν, να πιάσουν δύο μοσίδες εις τες γάμπιες, μίαν εις το κχιόν και την έπιδρομόν. Η έργασίς αυτή, ή όποις ήτο και την ήμέραν δύσκολος μ' εκείνο το άυτοσχέδιον πλήρωμα, θά ήτο άκόμη δυσκολώτερα στα σκοτεινά. Έπρεπε να λάθουν τά

μέτρα των, και διά να μη κινδυνεύση το πλοϊον ν' ανατραπή, αλλά και συγχρότως διά να μήν παρασπυρθούν υπό της άνεμοταραχής παραπολύ στ' άνοικτά...

Διότι, τί θα συνέβαινε, αν ο «Γοργός» εξέπερτε προς άνατολές;... Έως που θα τον έφερνεν ή τρικυμία, ή όποις ίσως έμελλε να διαρκέση πολλές ήμέρας;... Ήρα πουθενά εις εκείνα τά μέρη, παρ ά μόνον, βορειανατολικώτερα, εκείνι οι επικίνδυνοι Βερμυδαί, όπου ή κακοκαιρία, την άλλην φοράν, είχεν άναγκάση το τριόστιον να το δώση στα πρύμα! Θά επήγαινε λοιπόν τώρα να χυθη εις τά πέρατα του Άτλαντικού, επάνω εις τας ύρλίους της άφρικανικής άκτής;...

Ήτο άνάγκη ν' άντισταθούν και να μείνουν, όσον το δυνατόν περισσότερον με την λοξοδρομίαν, ή τούλάχιστον τραβέροσ, εις τά νερά των Άντιλιδών. Κατόπιν, άμα έπερνούσεν ή άνεμοταραχή και έπιπνε τακτικώς ή άλλη γεγς του Ίτημεριου, ο «Γοργός» θα εκέρδιζεν όσον διάστημα θά έχινε μ' εκείνην την άργοπορίαν.

Ο Ούιλ Μιτζ εξέγησεν εις τούς άριστις τί έπρεπε να κάμουν. Ένφ τά πανί έβροντοκόπουσιν σαν κανοιές, έπρεπε να πιάσουν μούδες πρώτα στο παροκέτο κ' έπειτα στην γάμπια.

Ο Μάγνος Άνδερς, ο Τωνής Ρενώ, ο Λουδοβίκος Κλωδιών και ο Άξελ Βίκμπορν ώρίσθησαν ν' αναθούν με τον Ούιλ Μιτζ επάνω εις τας κεραϊάς, προσέχοντες να πίνονται καλά διά να μήν πέσουν, και αφού τραβήξουν επάω το πανί να δέσουν και να σφιξουν τά σειράδια (ταχμυντάλια).

Έπειτα θά κατέβιναν, θά έπιπνε δλοι μαζί τά μαντάκια, δια να ισάσουν τας κεραϊάς εις την θέσιν που έπρεπε.

Ο Άλδέρτος Λούβιν και ο Ουμβέρτος Πέρκινς θά έμεναν εις το οϊακοστρίβιον, και ο Ούιλ Μιτζ τους έδειξε πώς έπρεπε να το χειρίζωνται.

Η έργασία της σειροδετήσεως ήρχισε. Με μεγάλους κόπους δύο μοσίδες έδέθησαν εις το παροκέτο, το όπιον αφού στερεώσ έτεντώθη από κάτω, διημετήθη καταλλήλως διά την λοξοδρομίαν.

Το ίδιον έγινε και διά την μεγάλην γάμπιν. Δις τον έπιδρομόν όμως δέν παροσιάσθη άνάγκη ν' αναθούν εις τά δίζυγα του ιστιού, αλλά άπλωσ έτύλιξαν το κάτω μέρος του πανιού και το έδσαν επάνω στην ράνταν.

Όσον άφορρά το άκτιον, δέν έκαμαν τίποτε άλλο παρ ά να το στιγκάρουν, σκοπεύοντες να το ποδώσουν πάλιν αν ο άνεμος έμετριζέτο κατά τά ξημερώματα.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΛΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Άγαπητοί μου,

Ο καλον βιβλιον, περι του όποιου θα σας όμιλήσω σήμερον, σχετίζεται πολύ με τον ήρωϊκόν θάνατον, ο οποίος μάς συγκινεί αύτες τάς ήμέρας.

Ο Παύλος Μελάς ήτο άνεψιός του Λέοντος Μελά, του αειμνήτου συγγραφέως του «Γεροστάθη». Γνωρίζετε τον Γεροστάθη; Έξ άκοης ίσως τον γνωρίζουν πολλοί, αλλά όλίγοι από σας θά τον έχουν άναγνώγη. Ήτο το άνάγνωσμα των κτερών σας, και ίσως των μεγαλητέρων άδελφών σας... Ήτο το πρώτον βιβλιον, το όποϊον μάς έδιδαν εις το Σχολειον, αφού έτελειώσαμεν το αλφαβητάριον κ' έμνηθάναμεν όπωζδήποτε να δ' αζάζωμεν. Απετλειέτο από πολλούς τόμους, και επί συνεχή σχολικά έτη, αυτό ήτο το άναγνωσματικόν μας βιβλιον. Δι' αυτού έμαθάναμεν την νεοελληνικήν γλώσσαν.

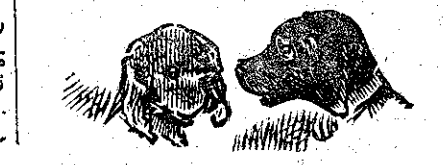
Έπειτα ήρχετο ή αρχαία Χρηστομαθία, ο Λουκιανός, ο Πλούταρχος και ο Ξενοφών.

Σας είπα ότι διά του Γεροστάθη έμαθάναμεν την νεοελληνικήν γλώσσαν. Άλλά συγχρότως έδιδασκόμεθα και κάτι άλλο: Την φιλοπατριαν. Ο Γεροστάθης ήτο διδάσκαλος κατ' έξοχήν φιλόπατρις. Πρδς τού; μαθητάς του, εις το άπείριστον εκείνο και ώρχιον σχολειον των Ίωνινών, το όποϊον περιγράφεται εις το βιβλιον, —ώμιλουσι πάντοτε με πρχειδέματα άρετής. Τούς διηγείτο κατά προτίμησιν και τος έπρόβαλλον εις μίμησιν τας πράξεις των μεγάλων άνδρων της έλληνικής αρχιότητος. Ήθελε πάντοτε να ένσταλάη εις τας ψυχάς των, με τον ώραιότερον τρόπον, άκόπως, άρελώς, χωρίς έπιτήδευσιν, χωρίς βίαν, την αγάπην πρδς την άρετήν, την πατριδα, το καθήκον. Και το μέγχο του δειρον ήτο να κάμη τούς μαθητάς του όχι άπλωσ γρημμάτι σκενυις, όχι άπλωσ καλούς ανθρώπους και καλούς πολίτας, αλλά κάτι περισσότερον: Έλληνας.

Ο Γεροστάθης είναι βιβλιον καθ' όλην την σημασίαν των λέξεων τερπνόν και μορφωτικόν. Αί ιστορίαι, τας όποιας διηγείται, κινούν πολύ το ένδιφέρον του νεαρού άναγνώστου. Τας παρκολλουθει άπλήστως. Άλλά συγχρότως μορφ-

νουν την ψυχήν του. Όχι μόνον διά του παραγγέλματος, το όποϊον δέν έχει πάντοτε μεγάλην έπιρροήν, αλλά διά του πρχειδέματος, διά της πράξεως. Είς βιβλιον κατ' έξοχήν πρακτικόν. Άλλά ο Γεροστάθης, ο διδάσκαλος, δέν είναι πρόσωπον ύπαρκτόν. Είναι πρόσωπον φανταστικόν, ή ήρωσ ένδς διηγήματος. Το πρότυπον του πρέπει να το αναζητήσωμεν εις τον συγγραφέα. Ο πραγματικός Γεροστάθης είναι ο Λέων Μελάς. Αυτός είχε την ψυχήν του ύπερόχου εκείνου διδασκαλου, του όποιου μάς διηγείται εις το βιβλιον του την διδασκαλίαν. Αυτός είχε την φιλοπατριαν και τον πάθον να καταστήση τούς άναγνώστας του ήρωας. Αυτός ήξέυρε να διδασκη, να τέρπει, να παραδειγματίζη, να μορφώη, να υνδρίξη φρόνημα και ψυχην, και συγγραφέων να πλάττη ανθρώπους. Αί άρεταί εις μαν οικογένειαν είναι κληρονομιαί. Την φιλοπατριαν του Λέοντος Μελά, την όποιαν ένέκλεισεν εις τον Γεροστάθη, εκληρονόμησαν εις άπόγονοί του. Και ίδου ότι σήμερον, ως άπόγονος, ως άνεψιός, ως γνήσιος μαθητής του, τον δοξάζει και τον τιμά ο Παύλος. Ωραιότατα και άληθινώτατα τών ώνόμασιν «Άπόγονον του Γεροστάθη». Η άθάνατος πράξις του ένός, είναι ή έπισφράγις του άθανάτου βιβλιού του άλλου.

Είς τά δημοτικά Σχολεία μας σήμερον δέν ύπάρχουν, δυστυχώς, βιβλία τόσον ώραια, όσον ο Γεροστάθης. Δέν ήτο βεβία γραμμένος κατά τας νεωτέρας μεθόδους, και έπροουσιάσθη ή άνάγκη να γραφούν άλλα βιβλία, «παιδαγωγικώτερα» και μεθοδικώτερα. Άλλά οι συγγραφείς των δέν είναι Λέοντες Μελάδες... Από τά σοφά και μεθοδικά βιβλία, τά όποις διδάσκουν γρηγορώτερα και άκοπώτερα ίσως την νεοελληνικήν, λείπει κάτι σπουδαϊον και μεγάλη: ή ψυχή ένδς άληθινού ένδικού διδασκαλου. Ούω τά βιβλία αυτά διδάσκουν μόνον σχεδόν την νεοελληνικήν. Ζητούν και τά ύψηλότερα, αλλά δέν έχουν την δύναμιν να τα φθάσουν. Είς τος βιβλιοθήκας των πατέρων σας είς πολλοί πιασόν να ύπέρχων άκόμη αι πλαιαί τόμοι του Γεροστάθη. Ζητήσατέ τους χάριν περιεργείας και άναγκώτατε κανένα. Όπως άναγιώσκετε έν ήθικόν και τερπνόν δήγημα, έν μυθιστόρημα της Διαπλάσεως π: χ: εις τας ώρας της σχολής σας, διά να διασκεδίσετε: Σας ύπόχομαι, ότι δέν θα μετνοήσετε... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΑΝ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Λείπουν από το σπίτι ο μπαμπάς και η μαμά. Τους έκάλεσεν ο μεγάλος θεός να τους κίμη το τραπέζι. Γι' αυτό ο κύρ-Νίκος, — όπως τον φωνάζει η Κατερινιώ, η νταντά του, — τρώγει μοναχός του το βριάδου. Του κάνει, έννοείται, συντροφιά η Κατε-

«Απλώσε το χέρι του...»

ρινιώ γιατί, αν τον άφινε μοναχό τ.υ.θ,ά- τρωγε, ο κύριος, πρώτα όλα τα φρούτα και ούτε μία κουταλιά σούπα. Πάλι όμως τα καταφέρνει, και κάνει τα δικά του. Της βγάζει την ψυχή της καίμενης της Κατερινιώς, γιὰ να σταλή νά του δέση την πεστέρα στο λαιμό του και βάζει κρυφά τόσο πολλή μουστάρδα από κάτω από το χρέας του, — διὰ να μόνε το 'δη ή νταντά! — ώστε πάει να φάγη, και καίγεται η γλώσση του, και δακρύζουν τα μάτια του.

Έρχεται επί τέλους ή σειρά του φρούτου. Και τότε πιά γίνεται το «Ανάστα ο Θεός». Τι κανό παιδί! Έπάνω στη φρενιότερα καμαρόνουν κάτι ώρατα μήλα, μεγάλα σαν κιδώνια και ο κύρ-Νίκος τὰ λιγουρεύεται από τη στιγμή που έβαλε στο στόμα του την πρώτη κουταλιά της σούπας.

— Ένα μονάχι θά φας! του λέγει η Κατερινιώ.

Η κύρ-Νίκος θείλει και άπικτεί να φάγη πολλά, να τα φάγη όλα!

— Μά, κύρ-Νίκο, δεν κάνει. . . θά στομαχιάγης, θ' άρρωστήσης.

— Όχι, σου λέω. . . θείω κι' άλλο! Και σηκώνει τα χέρια του, τρίβει τα μάτια του, έτοιμος ν' άρξιση τὰ κλάματα.

Γιὰ να μην κλάψη το μωρό της, το χρυσό της, ο κύρ-Νίκος της, ή Κατερινιώ τον άφινει να φάγη άλλο ένα μήλο. Ήτανε, βλέπετε, ή Κατερινιώ μιὰ φορά ή παραμάννα του, και τον άγαπᾶ, που πεθαίνει για χάρι του. Είπε τώρα ο κύρ-Νίκος έπτά χρονών, θά τα κλείση άνήμερα των Φώτων, μα ή Κατερινιώ τον φαντάζεται ακόμα πως είνε το μωρουδάκι, που έκρατούσε στην άγκαλιά της και του έδινε το γάλα της. Εσχᾶ ή Κατερινιώ πως είνε μαθητής ο μικρός κύριος, και πηγαίνει στο σχολειον και μαθαίνει γράμματα, και ξέρει τί πράγμα είνε σωστό και τί όχι. Γι' αυτό παραβλέπει, και τρώγει ο καλός μας και το δεύτερο μήλο.

Όταν όμως ο φαγάς μας άπλωσε το χέρι του να πάρη κι' άλλο ένα, — τρία, το όλον! — ή Κατερινιώ, από καλή σαν το όρνι που ήτανε, έγινε άγριχη σαν τίγρις, διότι δεν ήθελε ν' άρρωστήση το χρυσό της από το πολύ φαγι.

— Σήκω! Έμπρός γρήγορα. Έλα να κοιμηθής! . . . Φθάνουν σήμερα αι άνοησίες! — εφώναξε. Και το έλεγε μ' έναν τρόπο, σαν να ήθελε τόχη να πῆ ότι έπρεπε ο κύρ-Νίκος της να φυλάξη, μερικᾶς άνοησίες και γι' αύριο.

— Έλα! Όλα θά τα πῶ στην μπαμπά και στη μαμά σου!

Έτσι έλεγε δυνατά, από μέσα της όμως έλεγεν ότι άμα την έρωτήσουν, αυτή θά τους άπαντήση: « Καλέ, ήτανε ήσυχο σαν κουκλίτσκι, το άγγελουδί μου! »

Τώρα όμως, για να μην προφθάση και κάνη νέες φασαρίες το άγγελουδί της, σηκώνει τη λάμπα και τρᾶβᾶ κατά την πόρτα. Έπερίμενε ή κακομύρα ν' άκούση φωνές και

«Πηγαίνει από πίσω της.»

κλάμματα από πίσω της. Τίποτε όμως από αυτά! Ο κύρ-Νίκος μιλά! Κάτι ψυχουλεύει για μιὰ στιγμή, και ύστερα ήσυχος-ήσυχος, χωρίς άντιλογίες, με κατεβατάμένα μάτια, πηγαίνει από πίσω της.

— Το καίμενο, το χρυσό μου! συλλογίζεται ή Κατερινιώ.

Το χρυσό της πηγαίνει σεβχρᾶ-σεβχρᾶ, κ' έχει χωμένα τα χεράκια του από πίσω στην μπλουζίτσα του.

— Έμπρός, γδύσου τώρα κ' εγώ πάω να σου φέρω τη μπουκάλα με το ζεστό νερό, γιὰ να μην κρυώνουνε τα πόδι σου στο κρεβάτι.

— Άμείσως, παραμάννα μου! (Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΟΡΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΟΥ

— Υποθέτω ότι καλό είνε το άσπρο μεταξωτό φορεματάκι της, αν του βάλωμε καινούργια τραχηλιά, — είπεν ή μητέρα μου στη γιαγιά μου.

Έμπήκαν άμέσως οι φύλλοι στ' αυτιά μου. Τι το ήθελαν το άσπρο φόρεμά μου, το έποϊον είχε φορέση μιὰ φορά μονάχα, εις τον γάμον της θείας μου Ζωής;

Η μητέρα μου πρό όλίγου με είχε φιλήση δια το «καληνύκτα». Ένόμιζεν ότι έκοιμόμουν, αλλά εγώ ήμουν έξυπνη ακόμα. Δέν με είχε πάρη ο ύπνος. Και τὰ λογια της εκείνα, έκίνησαν φοβερά την περιέργειάν μου, όταν τα ήκουα να λέγονται εις το δίπλανο δωμάτιον.

Έγνώριζα ότι την Παρασκευήν θά επήγαινα στην Κηφισιά, στο έξοχικό σπίτι τοῦ θείου και της θείας μου. Η γιαγιά μου είπεν ότι όλη μέρα θά έπαιζα στον κήπο, με τα παληά μου ρούχα, ότι θά μπορούσα να τρέχω, και να σκαρφαλῶν και στα δένδρα. Τι το ήθελε λοιπόν το μεταξωτό φόρεμα;

Έρώτησά την Σμαραγδίνα, την αγαπημένην μου κοϋκλιαν, ή όπισι έκοιμῶταν δίπλα μου, επάνω στο προσέφαλο. Άλλά αυτή, φυσικά, δεν μου άπήντησε και εγώ, ένῶ έπροσπαθούσα να λύσω το άινιγμα, μ' έπήρεν ο ύπνος και άπεκοιμήθη.

Όταν έξύπνησα το πρωί, το πρώτο πράγμα που είδα στο σαλονάκι μας, ήτο το μεταξωτό φόρεμά μου σιδερωμένο της ώρας, με μιὰ τραχηλιά από δαντέλλες, φουσκωτή-φουσκωτή, σαν άσπρο μαλλιάρδ σκυλάκι.

— Α! γιαγιά, θά σε μαλώσω! είπα στην γιαγιά μου, αφού της έφιλησα το χέρι. Τι μου είπες πως θά 'μπορώ να τρέχω και να παίζω στον κήπο, και τώρα θέλετε να με στολίσετε έτσι; Θαρρεῖς πως δεν το ξέρω;

Η γιαγιά μ' έκύτταξε κάπως ύποπτα.

— Κάθισι λοιπόν και κρυφακού, Νίνα, ένῶ έπρεπε να κοιμάσαι; — μου είπε.

— Δέν το ήθελα, γιαγιά μου. Άκουαν τα αυτιά μου, χωρίς να το θείλω, και ξεχασα να βάλω τα χέρια μου να τα κλείσω. . .

— Καλά, καλά! είπε ή γιαγιά. Για να τιμωρηθῆ όμως ή περιέργειά σου, δεν θά σου πῶ κ' εγώ τίποτε, από ό,τι είχα στο νοῦ μου να σου πῶ. . .

Έγνώριζα ότι ή γιαγιά δεν έπαιρνε ποτέ πίσω τον λόγον της. Ήτο λοιπόν περιττόν να επιμένω διὰ να μείθω τί το ήθελαν και το έτοίμαζαν το άσπρο μ ταξωτό φόρεμα. Έννοείται κάτι καλό επρόκειτο να συμβῆ, και μου το έκρυβαν. Άλλά τί πράγμα ήτον αυτό το άγνωστον καλό δεν ήξευρα, ούτε ήμπερούσα να το ανακαλύψω εύκολα με το μικρό επία-τες μυαλό μου.

Ηξευρα μόνον, ότι θά πάγω στην Κηφισιά, και αυτό μ' έκαμνε να σοβαρεύωμαι σαν μεγάλη δεσποινίς.

Τέλος πίντων, κατά τῶς ένδεκα το πρωί, την Παρασκευήν ήλθεν ο θεός Κώστας μ' ένν άμάξι και μ' επήρε να πάμε στον σταθμόν. Έλυπήθηκα εκείνην την στιγμήν λιγάκι, διότι άφινε την μητέρα και τη γιαγιά μόνες στο σπίτι κ' εγώ επήγαινα να διασκεδάσω, αλλά γρήγορα επέρασε αυτό το συννεφάκι της λύπης. Ο θεός είχε φέρη για μένα μιὰ χάρτα τσοκολάτες κ' ένα ώρατο βιβλίο με χρωματιστές εικόνες. Έκτός τούτου έβαλε τη Σμαραγδίνα να σταθῆ μοναχή της σε μιὰ θέσι τοῦ βαγονιοῦ, αν και δεν της είχε βγάλη εισιτήριον, ούτε καν μισό όπως έμένα. Και όμως ή Σμαραγδίνα ήτο δεσποινίς με μακρυά, και όχι όπως εγώ με κοντά. . . Όταν έκουράσθη να στέκεται όρθή και να κυττάξη έξω από την θυρίδα, την έβαλα να καθήση ήσυχη δίπλα μου, εις την θέσιν της.

Εκείνην την στιγμήν έφθανε το τραϊνο εις τον σταθμόν τοῦ Ήρακλειού, και όλίγον έλειψε να συμβῆ. . . σιδηροδρομικόν δυστύχημα. Έμπήκε εις το βαγόνι μας μιὰ κυρία, μιὰ παραπολύ χονδρή κυρία, ή όποία έφυσούσε σαν το φυσερό του γύφτου, και μόλις έχώρεσε να μπῆ από την πόρτα, και, μπλούμ! . . καθετα επάνω στη Σμαραγδίνα!

Βγάζω εγώ μιὰ φωνή, πιδ διαπεραστική και από το σφύριγμα του σιδηροδρόμου, και όρμῶ να την σώσω.

Τρομάζει ή κυρία και ανασήκονεται, αρπάζω εγώ τη Σμαραγδίνα μου, και την κρατῶ στην άγκαλιά μου. Εύτυχῶς δεν είχε πάθη τίποτε. Και ήτο περιεργον αληθινά αυτό το πράγμα, διότι ή Σμαραγδίνα ήτο λεπτοφυής, — κερένια όλη, και τα μάτια της γυαλένια. Έφοβήθηκα μήπως γίνη πῆττα! Και τώρα άκόμη

το συλλογίζομαι, και ένθυμούμαι το ρῆγος που με έπικασε, ένῶ τα μάτια μου έδακρυζαν.

Δέν ήτο όμως κακή εκείνη ή κυρία. Έβγαλε άποκάτω από την μπέρτα της ένα ώραϊότατο άσπρο μαλλιάρδ σκυλάκι διὰ να με διασκεδάση. Αυτό ήταν που την έκαμε να φαίνεται: τόσο πολύ χονδρή, όταν πρωτομπήκε στο βαγόνι. Άλλά, εγώ τότε ένθυμήθηκα το ώρατο μου άσπρο φόρεμα που έταξείδευε και αυτό εις την άποθήκην τοῦ τραϊνου, μέσα εις μιαν μεγάλην βαλίτσαν με άλλα πράγματα δικά μου, και είπα εις τον θεϊον, ο όποιος εις αυτό το δικόστημα έγλυσε και μου έλεγε άστειχ δια να με παρηγορήση:

— Θεϊέ Κώττα, δέν μου λένε, θά γίνη κανένας γάμος στο σπίτι σας;

«Και μ' έπικασε από το χέρι...»

— Όχι, Νίνα μου, θά γίνη χορός την άλλη Κυριακή, και θά είσαι και σύ.

Ποτέ μου δεν είχα ιδῆ χορόν. Πολ- λές φορές είχα άκούση, να μιλοῦν γιὰ χορούς και έσπερίδας αι «μεγάλες» κυρίες, ή μαμμά και ή θεία και ή γιαγιά, αλλά ποτέ δεν μ' επαιρναν μαζί των, μ' όλα τα παρχαλίτα που έκαμνα.

— Θα έλθη ή σειρά σου όταν μεγαλώσης! μου έλεγεν ή γιαγιά.

Φαίνεται ότι ήμουν μεγάλη πιά, αφού ο θεός έλεγε ότι θά είμμι κ' εγώ εις τον χορόν που θά δώση ή θεία μου.

— Κα' σε ποϊόν θά τον δώση; . . .

Εγώ δεν θέλω να τον δώση; θέλω να τον κρατήση για τον έαυτο της και γιὰ σᾶς, και γιὰ μένα! — ανέκραξα. Φαίνεται ότι είχα επή καμμίαν άνοησίαν, διότι ή χονδρή κυρία άρχισε τα γέλια, και ο θεός Κώστας έχαμογε-

λούσε πονηρά, αλλά δεν επρόφθασε να ζητήσω εξήγησεις, διότι το τραϊνον είχε φθάση πλέον εις την Κηφισιά, και κατεβήκαμεν όλοι: ή Σμαραγδίνα, ο θεός, εγώ και όλος ο κόσμος. . .

Που να σας διηγηθῶ πόσον ώρατα επέρασα εις το έξοχικόν σπίτι των θεϊων! Όσοι άγαπάτε τα δένδρα και τα άνθη και τον καθαρόν άέρα, εύκολα είμπορείτε να το φαντασθῆτε. Η θεία Ζωή μου έδωκεν απόλυτον έλευθερίαν να κάνω ό,τι θέλω και ό,τι φαντασθῶ εις τον κήπον της. Κ' εγώ έκαμα ό,τι επαντάσθη. Έκτισα μάλιστα γιὰ την Σμαραγδίνα μου μιαν ώραϊαν καλύβαν με ξερά κλαδάκια, την όποϊαν έστόλισα με λουλούδια γύρω-γύρω.

Έπέρασα μιαν εβδομάδα σαν να ήμουν στον Παράδεισο. Επί τέλους ήλθεν ή ήμέρα τοῦ χοροῦ. Από την παραμονήν το σπίτι είχε γιάνη άνω κάτω από την φασαρίαν. Έπηγαينوήρχοντο άνθρωποι κ' έκούβαλουσαν επιπλα, χρωματιστά φαναράκια, — δεν είχε άκόμη ηλεκτρικόν φῶς ή Κηφισιά, — κάσες με μπουκάλες μέσα, κοφίνια με άνθη. Ο θεός και ή θεία όλο διαταγᾶς έδιδαν. Άλλά την Κυριακήν το σπίτι και ο κήπος ήσαν ώραϊα σαν όνειρον θερινῆς νυκτός! Εγώ τα είχα χάση από τον θαυμασμόν μου. . .

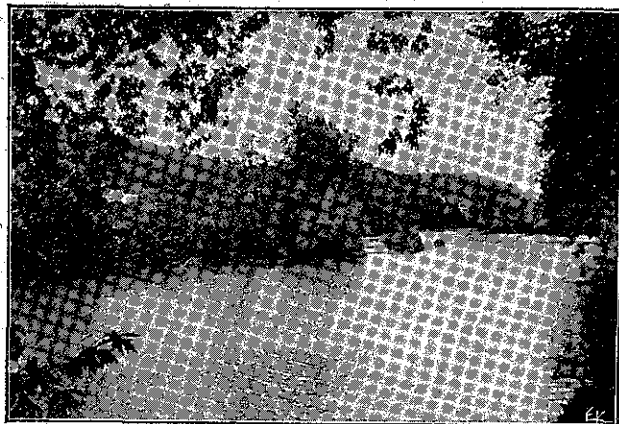
Η καμαριέρα της θείας μ' εφώναξε κατά το βράδου, και μ' έστόλισε. Μου έκαμε σγουρά τα μαλλιί μου, μου έφόρεσε το άσπρο μεταξωτό φορεματάκι μου με τῶς δαντέλλες: — Και νύφη! μου είπεν, όταν ετελείωσε.

Η θεία ήτον έτοιμη, μ' ένα ώραϊότατον ατλοζωτό φόρεμα, με διμυαντένια στολίδια στα μαλλιί της και μαργαριτάρια στο στήθος της. Ο θεός και ή θεία υπεδέχοντο τους καλεσμένους και τῶς καλεσιμένες. Ήρχετο κόσμος άμέτρητος! Εμέτρησα είκοσιόδο κυρίας και κχιμιὰ τριανταρία κυρίους, αλλά ύστερα ήλθαν και άλλες και άλλοι, κ' εγώ έχασα τον λογαριασμόν. Και τί ώραϊές που ήσαν όλες! Άλλά ή θεία μου από όλες ήτον ή κομψότερα και ώρσιότερα.

Άρχισε ο χορός, και εγώ παραῦσα! Τι ώραϊά που έχόρευσαν τα ζεύγη, και τί ώραϊά ήταν ή μουσική, — το πιάνο και τα βιολιά! Έβλεπα, έβλεπα και δεν έχόρταϊνα να βλέπω. Επήγαινα από την μιαν σάλαν εις την άλλην, και από εκεί εις τον κήπον, και άνοιγα μιὰ πθαμή τα μάτια μου από τον θαυμασμόν. Όλες αι κυρίες, — όταν δεν έχόρευαν, — μ' εφώναζαν κάτι να μου εί-

πούν, και να με φιλήσουν και να με χαϊδέψουν. Φυσικώτατον αυτό, αφού ήμουν το μόνο μικρό κορίτσι, μέσα σε τόσο κόσμο από μεγάλους.

Εξαφνα με πλησιάζει η θεία: — Τώρα, αγάπη μου, είναι ώρα να πάς να κοιμηθείς. Είναι πολύ αργά, έπερασαν αι ένδεκά. Και τα μικρά παιδιά δεν κάνει ν' άγρυπνούν τόσο αργά, διότι άρρωσταίνουν. . .

ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΜΠΗ

[Αίθήρ.—Γ' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας.]

Και μ' έπιασε από το χέρι. . . Τι νά της άπαντήσω; τί νά της πώ; Από ένωρίς μου είχεν ύποσχεθί ότι θα με άφινε μίαν ώραν να μείνω εις τον χορόν, και με είχε άφίση δύο περίπου. Νά την παρακαλέσω να με άφίση λίγο ακόμα, —ούτε το διενόηθην. Την ήκολούθησα με πολύ σοβαρόν τρόπον, —διότι νά μήν είπω με κατεβασμένα μουτρα.

— Καληνύκτα, θεία μου. Εύχαριστώ πολύ.

Άλλά τόσον ήτο το πείσμα μου, ώστε δεν άνιξα το στόμα μου, όταν άνέβηκα εις το επάνω πάτωμα, να είπω ούτε λέξιν εις την καμαριέρα της, ένόσω αυτή μ' έγδυσε διά νά με βάλη να κοιμηθώ.

— Νυστάζει, ως φαίνεται, η κυρία Νίνα μας! —είπεν αυτή επί τέλους και έγυγε.

Όχι! δεν ένύσταξα καθόλου. Απ' εναντίας είχα τόσον διάθεσιν να ιδώ ακόμα τον χορόν, ώστε, άμα η καμαριέρα άπεμακρόνηθη, κατέβηκα από το κρεββατάκι μου, και ξυπόλυτη, με τα νυκτικά μου, έπήγα σιγά-σιγά εις τον διάδρομον, και έτρέπωσα άποκάτω σ' έναν καναπέ, που ήτο βαλμένος εις το κεφαλόσκαλον, κολλητά στα κάγκελλα.

Από εκεί ήμπορούσα να βλέπω κάτω όλον τον κόσμο που έμπαινε και έβγαине εις το προαύλιον του κήπου, χωρίς εγώ να φαίνωμαι. Και φαίνεται ότι εις την θέσιν εκείνην διεσκέδαζα τόσον πολύν με τες ώραιες τουαλέττες που έβλεπα, και με την μουσικήν που έπαιζε κάτω, ώστε

δέν άργησα . . . ν' άποκοιμηθώ Όταν έξυπνησα, ούτε χορός ούτε μουσική πλέον. Όλα είχαν τελειώση. Με είχαν έξυπνήση τα βήματα της θείας μου, η οποία άνέβαινε μόνη της από την σκάλαν κ' έπήγαινε εις το δωμάτιόν της. Έμώθηεν εκεί, αλλά δεν έκλεισε την θύραν. Έστάθη έμπρός στον καθρέφτην της, έβγαλε τα διαμαντένια της στολίδια από τα μαλλιά της και τα μαργαριτάρια της από τον λαιμόν της, και έπήρε την πελερίνα της. Κατέβη πάλιν την σκάλαν διά να δώση τες πραχγελίας εις τούς υπηρέτας της, οι όποιοι έκτακτοποιούν κάτω και έκλειναν τες πόρτες.

Έσκέφθην να τρέξω εις το δωματάκι μου, πριν άνεβή πάλιν η θεία. Άλλά την στιγμήν που έπήγαινα να συρθώ και να έβγω κάτω από τον καναπέν, άνιξε εις την άλλην άκραν του διαδρόμου, η πόρτα της σκάλας της υπηρέσιας. Έμεινα άκίνητη και μ' έπιασε τρεμούλα, όταν είδα να προχωρή από εκεί ένας πολύ άσχημος και κακοντυμένος άνθρωπος. Έπήγε κατ' ευθείαν στο δωμάτιον της θείας, και τον είδα να αρπάζει τα διαμαντικά της και τα μαργαριτάρια της, και να τα κρύβη στες τσέπες του.

Ήτον κλέφτης, λωποδότης! Τι μ' έπικισε τότε, κ' έγώ δεν ξέρω. Άλλά άμέσως έσύρθηκα έξω από τον καναπέν, και, ξυπόλυτη καθώς ήμου, κτέβηκα γρήγορα-γρήγορα την σκάλαν.

Είς την βεράνδαν της εισόδου έστέκε ο ό θεός Κώστας, κ' έκάπνιζε μαζί με άλλους τρεις κυρίους.

— Θεϊε. . . θεϊε! ένας κακός άνθρωπος μπήκε στο δωμάτιόν της θείας!

Παναγία μου! τί φωνές και τί καλό, που έγιναν τότε! Τι συνέβη, δεν έκατάλαβη. Άλλά μετ' όλίγον, με φιλία και με χαρές, μ' έπήραν έν θριαμβωοί θεοί και οι φίλοι των και μ' έβαλαν εις το κρεββατάκι μου να κοιμηθώ.

Την άλλην ήμέραν έμαθα ότι είχαν πιάση τον λωποδότην, και τον έβαλαν στη φυλακήν. Έμένα όμως — δεν είνε περιέργων; — κανείς δεν έσκέφθη να με μαλώση που έκαμα έκείνην την πράκτικήν και την άταξίαν, μόνον και μόνον από τον πολύν πόθον που είχα να μείνω ακόμα περισσότερο εις τον χορόν της θείας μου.

ΑΝΝΑ ΗΥΓΓΑΤΟΥ

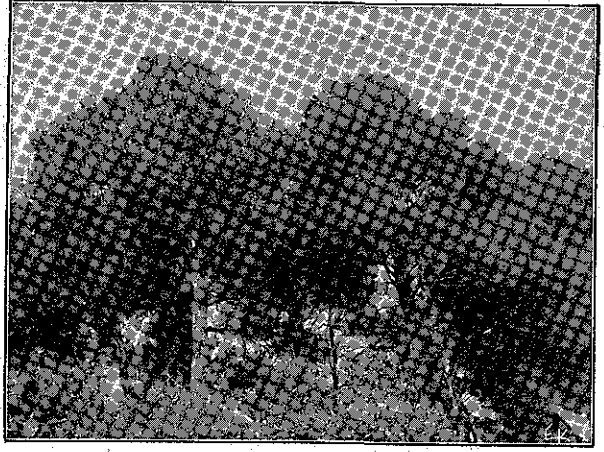
ΑΙ ΠΡΟΑΨΤΙΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ (Τέλος. ίδε σελίδα 365)

Μ' ένα πήδημα η Παρδαλή εύριθη έξω από το δωμάτιόν, ένω η αδελφή μου, κατατρομαγμένη, έβγαλε μίαν σπαρτακίτην φωνήν και άφισε από τα χέρια της ούδ' ό που έκραιτούσε. Έπέσε χάμα ο καθρέφτης κ' έγινε χίλια κομμάτια.

Όλα αυτά έγιναν εις διάτημιν όλιγώτερον από ένα δευτερόλεπτον, κ' έγώ έμκρμάρωσα, όταν είδα την κατατροφήν που έκαμεν η μανία μου με τα πειράγματα.

Από μέσα από την καρδιά μου, έφώναξα: — Ω! συγχώρησέ μου! δεν το έκαμα έπίτηδες, σε βεβαιώ!

Αυτά τα λόγια ήρκεσαν διότι ν' άποκαλύψουν την παρουσίαν μου εις την αδελφήν μου και διότι νά της έξηγήσουν τα πάντα. Ποτέ δεν θα λησμονήσω το βλέμμα που έτόξευσεν έναντίον μου. Ήταν απ' όλα 'ς εκείνο το βλέμμα: θυμός, οίκτος, περιφρόνησις, παρ' όλίγον να είπω και μίσος.

ΚΑΜΑΡΙ ΠΕΥΚΩΝ

[Δουλοδοί της Καρδίτσας. — Α' Έπαινος Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας]

« Ποτέ δεν θα με συγχωρήση », έσκέφθην, όταν άφηνες ένθυμήθην, ότι καθρέφτης που πέφτει και σπάζει είνε διό τους δεισιδαίμονας προάγγελος των χειροτέρων συμφορών.

Αυτήν την φοράν, έπρεπε να μ' έκδικηθί περιφρονώς η αδελφή μου' δεν της έφθαναν πλέον αι παρητηρήσεις, τας όποιαις έγώ πάντοτε ήκουα με το

ένα αυτί, και μου έφευγαν από το άλλο. Δεν έστάθη καν να μαζεύση τα κομμάτια του σπαρμένου καθρέφτη, τα όποια ήσαν σκροπισμένα εις το πάτωμα, δίπλα στην χορνίτζα του' έπέρασαν έμπρός μου χωρίς να μου είπη ούτε λέξιν, χωρίς να ευσπλαγχνισθί την μετάνοιαν που ήτο ζωγραφισμένη εις το κλημμένο πρόσωπόν μου, κ' έτρεξεν εις το σπίτι μιζς γειτόνισσας, όπου η μητέρα είχεν ύπάγη να περάση την ώραν της.

Ποτέ μου δεν την είχα ιδή έτσι' η ό κόκκινη σάν παρρούνα' δάκρυα, χονδρά σαν άσπρες σταφυλόρωρες, έτρεχαν από τα μάτια της.

Την ήκολούθησα μηχανικώς, με τας τύψεις του συνειδήτος μέσα μου, καθώς και με τον φόβον της τιμωρίας, που θα είχα από την μητέρα μου δι' αυτό το τελευταίον μου κατόρθωμα.

Ένώ δε έκαμα αυτός τας πικράς σκέψεις, είδα να πριβαίνη από την καμπήν του δρόμου ένα δίτροχο άμαξάκι, μ' ένα ζωηρότατον άλογον, το όποιον ώδηγούσε ένας νέος.

Άκριβώς έκείνην την στιγμήν, έπερνούσεν αντίκρυ η Χρυσάνθη από την παραλάλην της δεν είδε το άμαξί, και μόλις έπρόφθασεν ο νέος να το σταματήση, διά να μήν την παρασύρη και περάσουν οι τροχοί επάνω της.

Άλλά συγχρόνως ο νέος εκείνος άντελήφθη ότι η αδελφή μου ήτο παρκαπόλν ώρηξί κρη και οι ήτο συγχυσμένη. Την έλυπήθη, φαίνεται, έπέξευσε διά να την έρωτήση μήν έτρέμαζε, — διά να την καθουχισθί, αν ήμπορούσε.

Καταπινοχωρημένη η Χρυσάνθη, μη τολμώντα να φανερώση το αίτιον της ταραχής της, έτραύλισεν, η καίμηνη, ένω έχαμήλωνε τα μάτια της κ' έκοκκίνιζεν:

— Είθετε πολύ ευγένης, κύριε, αλλά να σας πώ, δεν είνε τίποτε. . . ο αδελφός μου είνε, που. . . ο όποιος. . .

— Ο όποιος σας έκαμε άνοησις, δεν είν' έτσι; συνεπλήρωσε μειδιών ο νέος' αυτ' ά συνήθως κάνουν όλοι οι μικροί αδελφοί.

Η Χρυσάνθη έσήκωσε τα μάτια της και τον έκύτταξε, και έστενοχωρήθη άκόμη περισσότερο, διότι την έβλεπεν ένας κύριος τόσο κομψός εις αυτήν την κατάστασιν. Αντί όμως να του δώση έξηγήσεις, του έκήτησε συγγνώμην, διότι τον έκαμε να διακόψη τον περίπατόν του, τον ήχαρίστησε διότι δεν την έτσαλαπάτησε με το άλογό του, και το έβαλε στα πόδια, όχι πλέον προς το σπίτι της γειτόνισσας, αλλά προς το ίδικόν της.

Ο νέος άνιξη εις το άμαξάκι του' άντι όμως να κτυπήση το άλογό του να τρέξη, το άφισε να προχωρή βάδην, εις την στιγμήν που η αδελφή μου έχαθη από την όρασίν του.

Έπειτα από όλίγον, άρχισε η φιλο-

νεικία μεταξύ μας, — όχι όμως τόσον έμπικθής, όσον την έπερίμενα. Η Χρυσάνθη έφαινετο όλιγώτερον θυμωμένη. Η συγγίνησις άραγε, που λίγο έκλείψε νά την σκετώση το άμαξάκι, την είχε καταπραύνη τόσον πολύν;

Ήσυχος πλέον από την αδελφήν μου, έπερίμενα με ευνόητον άνησυχίαν την έπιστροφήν της μητέρας μου.

Όταν ήλθε κ' η μητέρα, κ' έμαθε την κατατροφήν, με επέπληξεν άυστηρότατα' έγώ ήκουσα ταπεινώς τας δικαίαις έπιπλήξεις, και ώμολόγησα ότι έσφαλα. Ήμου όμως πολύ πικραμένος, όσον καιρόν έβλεπα την ζωηράν άνησυχίαν, η οποία άρκετις ήμέρας έκαμε να σβύση από το πρόσωπον της μητέρας.

Ευτυχώς όλα παρέρχονται και σβύνουν. Έπειδή η δυστυχία δεν έδειξε καμμίαν προθυμίαν διά να έπισκεφθί το σπίτι μας, δεν την έπερίμεναν πλέον.

Απ' εναντίας ήλθεν η ευτυχία να μας έπισκεφθί, υπό την μορφήν του νέου εκείνου, όστις με τόσον έπιτηδειότητα είχε κρατήση το άμαξάκι του διά να σώση την Χρυσάνθην.

Τι νά σας πώ παραπάνω; Νά καθήσω και νά σας διηγηθώ το μυθιστόρημα, εις το όποιον έδωκεν άφορμήν η γνωριμία εκείνη, που έγινε υπό τόσον άπροσδοκίητος περιστάσις; Άρκει μόνον να μίσητε ότι μετ' έν έτος η φιλιότη μου Χρυσάνθη έγινετο η ευτυχής σύζυγος του σωτήρός της.

Ο άνελπιστος εκείνος γάμος, ο όποιος άπέτελεσε την ευτυχίαν του βίου της, την διώρθωσε συγχρόνως από την. . . λείξαν της. Με δύο λόγια, έστειλεν όλας τας δεισιδαίμονιας της εις τον διάβολον, ο όποιος, φαίνεται, τας έχι: έφεύρη διά να βασανίση τες γυναικούλες.

Τώρα, όταν άκούση ότι έσπασε κανένας καθρέφτης:

— Ευτυχία, ευτυχία μέσα στο σπίτι, άμα σπάξη ο καθρέφτης, λέγει γλωττα' απόδειξις η ίδική μου ιστορία. . .

Και διηγείται την ιστορίαν του γάμου της.

Αν έρωτάτε και δι' έμέ, από την ήμέραν του ευτυχούς εκείνου γεγονότος, απέκτησα όλον το δικαίωμα να αναποδογυρίσω τες άλατιέρες, να γυρίσω το μυχαϊρί μου σαν μύλο επάνω στο τραπέζι, να ανάβω τρίψωτο τες λάμπες, να καλώ δεκάτους τρίτους στο γεύμα, να σπάζω μάλιστα, αν ήθελα, όλους τούς καθρέφτες του σπιτιού.

Άλλά τα άστεία εκείνα είχαν χάση έντελώς το θέλητρόν των, άμα έπαύσαν να πειράζουν την άγχιπημένην μου αδελφήν, η οποία μου είχε δώση πλήρη άρεσιν άμαρτιών, και τώρα προθύμως όμολογεί ότι «τα πειρακτικά μυαλά έχουον κάποτε και τα καλά τους!»

KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΧΑ έτοιμα διά το φύλλον τουτ' Αποτελέσματα του Διαγωνισμού των Ατκήσεων. Άλλ' η πληθώρα της ύλης με άναγκάσε να ναβάλω την δημοσίευσίν των διά το προσεχές. Το Α' Βραβείον της Άνωτέρας Τάξεως άπενεμήθη εις την Ζαππίδα. Διά τουτο δημοσιεύω σήμεραν Άσκήσεις εκ της συλλογής της.

ΤΟ ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Απονέμεται σήμεραν μετά των συγγάρτηρων μου εις τον Νυκτοκόρακα, ο όποιος κατά το διάστημα των έτών 1901-1904, υπό το ψευδώνυμον Κυδαθηναϊός και Νυκτοκόραξ, έλαβεν εις διαφόρους Διαγωνισμούς (Διηγήματος, Εισαθώματος, Μεταφράσεως και Κυριακής,) έπαιούς και κατώτερα βραβεία, δίδοντα θροισμα άκριβώς την μονάδα. (Ο Έπαιος των Ευσημων, τον όποιον σημαίνει εις τον Πίνακά του ο Νυκτοκόραξ, δεν λογαριάζεται άλλως!θα ύπερέβαινε την μονάδα κατά έν δεκάτον έχτον).

Τω έστειλα τα ζητηθέντα βραβεία, και παρακαλώ να μου στείλη την φωτογραφίαν του προς δημοσίευσιν. [ΕΕ] και διά την ώραίαν του έπιστολήν.

Ανανέωσαν άκόμη την συνδρομήν των διά το 1905 και οι έξτε αγαπητοί μου φίλοι, τους όποιους εύχαριστώ θερμόν: Ευδοκίμης Καρδία ([ΕΕ] διά την ώραίαν έπιστολήν: αι προάσεις σου θα δημοσιευθούν εις το προσεχές: ο γραφικός σου χαρακτήρ πολύ ώραίος και κατάλληλος δι' έπιστολήν) Άδρα της Έλευθερίας ([ΕΕ] η έπιστολή σου ώραισιότη: πολύ έγέλασα με το έπεισόδιον του Σήματος: να σου ζήση η νέα εξαδελφούλα) Πτηνόν της Αίγιόπου, Άδελφή Ψυχή ([ΕΕ] η οποία είνε κατεβουσιασμένη με τας φωτογραφίας του Ξενιευμένου Έλληνοπούλου, και περιμένει την εικόνα σου, και όνειροπολεί. . . να της πέση το λαχέτον του Στόλου, διά να έγυρήση διά τα άπορα της πόλεως της εις την Διάπλασιν) Έλένη Α. Μάλλη (η οποία περιοδικόν ώραισιότερον δεν είδεν, ούτε πιστεύει να ιδή) Φως της Νυκτός (που έγινε καλά) Άγγελος της Νίκης, Κική Σ. Μιχαλακοπούλου, Άθωα Καρδία, Ουδέις, Όπτασία του Παραδείσου, Στέλογλου, Μείμαρίδου, και άλλοι πολλοί, τους όποιους δεν έχω τόπον να αναφέρω.

Ο χάρτης της έπιστολής σου, Κυρία Σμαραγδόστρα, είνε σχήματος συνήθους. Η άπάντησις σου λοιπόν διά την ΗΉ Κυριακήν δεν πρέπει να υπεραβίη τας δύο σελίδας όμοιου χάρτου η όλιγον-μα πολύ όλίγον-μεγαλητέρου. Η άπάντησις της Άθηνάς Μανωλίδου, η οποία σου ήρесе τόσον, κατέγειν άκριβώς δύο τοιαύτας σελίδας, — με γράψιμον όλίγον πυκνότερον του ίδικου σου.

Μελαγχολικέ Έρμηίτα [5Ε] έχω υπ' όψει μου δύο ώραίαις πατριωτικάς και εικονογραφημένας έπιστολάς σου. Μου ήρσαν πολύ. Έπτά έτη συνδρομητήριά μου, η αγαπητή Ροδόση, και μόνον άπαξ ήξιώθη να μου γράψη! Νά τι θα πη μετά φορά τέμπελιά. Άλλά εις το έξτε μου ύπόσχεσαι ότι θα μου γράψη τακτικά. Τώρα μάλιστα που θα έχω και ταδέλφια της.

Μου ήρσε το διηγηματάκι σου, Φιλόπατρις Ίας. Μου ύπεθύμισε δε το «Εικονογραφημένον βιβλίον άνευ εικόνων» του Άδερσεν, όπου η αελήνη παίζει τον ίδιον ρόλον. Χωρίς να είμαι η Πυθία, — όπως σου έφάνηκα την πρώτην φοράν, — σου λέγω και πάλιν ότι αν έξακολουθήσης να καταγίνεσαι, θα διακριθί: Είνε άνάγκη προπάντων να επιμεληθίς την γλωσσάν σου. Τα τρυφερά αυτα θέματα γράφονται εις γλωσσάν τρυφερότεραν, άπλουστεραν. Η φράσις έν γενει πρέπει να είνε πλέον ζωντανή.

Μεγάλην έπιτυχίαν είχεν ο Φωτογραφικός μας Διαγωνισμός. Άλλο, βλέπετε, το ποσόν, και άλλο το ποιόν. Όλοι οι φίλοι μου έβαυ-

